

Ομιλία της σ. Ελένης Βαφειάδου σε εκδήλωση της ANΤΑΡΣΥΑ στο Περιστέρι, στις 28/7/2015

Καλησπέρα και καλωσήρθατε στη σημερινή εκδήλωση της ANΤΑΡΣΥΑ.

Η σημερινή τοποθέτηση είναι μια προσπάθεια να απαντηθούν κάποια ερωτήματα του κόσμου, τα οποία είναι και δικά μας ερωτήματα και όχι κάποιων άλλων. Και αυτό σε αντίθεση με κάποια ιδεολογικοποίηση των ερωτημάτων και των απαντήσεων που δίνονται πολλές φορές από την αριστερά, έτσι που να μοιάζει πως περισσότερο ενδιαφέρουν οι ταμπέλες που θα βάλουμε σε κάποια ζητήματα, όπως π.χ. η ταμπέλα που θα φέρει το πρόγραμμά μας, το πόσο αντικαπιταλιστικό θα είναι, ή η ταμπέλα του απαραίτητου μετώπου που πρέπει να στηθεί, αν π.χ. θα είναι περισσότερο ταξικό ή πατριωτικό. Ωστόσο, σύντροφοι και φίλοι, δεν είναι δυνατό η αριστερά μας να μη μιλήσει για το ψωμί, να μη μιλήσει για την ελευθερία και τη δημοκρατία, να μη μιλήσει για την αυτοδιάθεση.

Είναι μια εκδήλωση της ANΤΑΡΣΥΑ, εν μέσω καλοκαιριού, οπότε -δεδομένης και της σύνθεσης του κοινού- θα προτιμήσω να μιλήσω για την ANΤΑΡΣΥΑ και όχι για το νέο αριστερό μνημόνιο, ούτε για το ΦΠΑ, ούτε για τις μειώσεις συντάξεων, ούτε για το ζοφερό φθινόπωρο που έρχεται και που, παρά τη ζέστη, ανατριχιάζουμε όταν το αναλογιζόμαστε. Δε θα μπω στον πειρασμό να μιλήσω ούτε για τις εξελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ, τη νέα αρχιτεκτονική του πολιτικού σκηνικού, τον Λαφαζάνη, τη Ζωή, τον Βαρουφάκη.

Γιατί περισσότερο από ποτέ, πρέπει να είμαστε σε θέση -ο καθένας από μας- να απαντήσουμε στα πραγματικά προβλήματα, τα πρακτικά, που μπαίνουν όχι μόνο από τα ΜΜΕ, αλλά από τον κόσμο τον ίδιο. Προβλήματα που προκύπτουν από την ανησυχία για την επιβίωση και από τα οποία θα αναφερθώ σε 3-4.

Πρώτο θέμα που μπαίνει ψηλά στην ατζέντα είναι το πώς θα τραφούμε σε ενδεχόμενη έξοδό μας από την ευρωζώνη και το ευρώ, όπως προτείνουμε. Ομοίως, από πού και πώς θα πάρουμε φάρμακα και αναλώσιμα για τα νοσοκομεία. Τρίτο ζήτημα είναι αυτό των καταθέσεων στις τράπεζες. Το τέταρτο έχει να κάνει με το αν και κατά πόσο θα βρεθούμε απομονωμένοι και ευάλωτοι σε πιθανό πόλεμο.

Εδώ πρέπει να πούμε ότι δεν υπάρχουν μαγικές λύσεις, όπως επίσης δεν υπάρχουν μαθηματικές λύσεις, λύσεις του δοκιμαστικού σωλήνα, ώστε να υπάρξει απόλυτη

προβλεψιμότητα στην εφαρμογή τους. Ούτε υπάρχουν λύσεις που να συμπυκνώνονται σε κείμενα τύπου «νομοσχέδιο», γιατί εμείς δεν είμαστε κυβέρνηση, δεν έχουμε εξουσία, ώστε να γνωρίζουμε ακριβώς τα δεδομένα, τα χρηματικά διαθέσιμα του κράτους και να προτείνουμε τι ακριβώς να γίνει και πώς να διατεθούν.

Όμως,

1. Ξέρουμε καλά τα συμφέροντά μας, ως κομμάτι της εργαζόμενης πλειονότητας και όχι μόνο μιλώντας εξ ονόματός της, και αυτό είναι το πιο αλάνθαστο κριτήριο. Περισσότερο ακόμα κι από τις ιδεολογικές τοποθετήσεις του καθενός, που βεβαίως υπάρχουν και δρουν ενισχυτικά.

2. Έχουμε πίστη στις δυνάμεις μας, σύντροφοι. Τη λογική της ανάθεσης δεν την ασπαστήκαμε ποτέ. Δεν έχουμε έναν αρχηγό. Έχουμε πολλούς και όλοι μας είμαστε ή μπορούμε να γίνουμε αρχηγοί. Εδώ θέλω να επισημάνω όλο αυτό το δυναμικό που ενεργοποιήθηκε για τη μάχη του ΟΧΙ, για την πληθώρα άρθρων πρωτότυπων και ερευνών που γράφτηκαν και κυκλοφόρησαν, για τα νέα επιχειρήματα, για το βάθεμα του προγράμματος της ANΤΑΡΣΥΑ, πράγματα τα οποία συνεχίζονται ακόμα. Η κινητικότητα αυτή που υπάρχει και οι διεργασίες που γίνονται έπειτα από αρκετό καιρό και που ενισχύουν το περιεχόμενο της γραμμής μας, δεν έχουν να κάνουν μόνο με τη ρευστότητα που υπάρχει και τα ερωτήματα σαν κι αυτά που αναφέραμε, τα οποία ζητούν απάντηση. Ειδικά μετά το δημοψήφισμα, η όρεξη και η διαθεσιμότητα των συντρόφων και των συντροφισσών να συμβάλουν στην επεξεργασία των θέσεών μας και να στήσουν τις επιτροπές του ΟΧΙ, έχει να κάνει με το ότι βρεθήκαμε από την μπάντα του 62%, όχι του 1,2%, το οποίο καθόλου ευκαταφρόνητο δεν ήταν - αλλά ήταν από τα μεγαλύτερα ποσοστά της επαναστατικής αριστεράς σε εκλογές. Βρεθήκαμε από την μπάντα της πλειοψηφίας. Αυτό μοιραία έδωσε και δίνει άλλη δυναμική στον αγώνα που δίνουμε και επίσης μας βάζει μεγαλύτερες ευθύνες.

Στον κόσμο μας υπάρχει η αίσθηση της σημαντικότητας, του σκοπού, που δίνει μεγαλύτερο νόημα στους αγώνες και τις προσπάθειές μας. Αυτό είναι κάτι που δεν πρέπει να χάσουμε. Να μην μπούμε στο περιθώριο.

Τρίτο στοιχείο της ταυτότητάς μας, που μας χαρακτηρίζει σε αντίθεση με άλλους χώρους της αριστεράς, είναι πως οι αυταπάτες μας έχουν τελειώσει εδώ και δεκαετίες. Οι προσδοκίες μιας περασμένης γενιάς, που βασιζόνταν στο αντίπαλο δέος του υπαρκτού

σοσιαλισμού ή στη λύση του ρεφορμισμού του συστήματος, πια δεν υπάρχουν. Αυτό είναι κάτι που μάθαμε με το δύσκολο τρόπο, μέσα από ήττες και ιστορικούς συμβιβασμούς, αλλά πλέον έχουμε πολύ περισσότερες εμπειρίες. Είμαστε πολύ περισσότερο έτοιμοι για τις νέες αναμετρήσεις, έστω κι αν οι αμφισβητήσεις είναι ακόμα πολύ μεγάλες σε σχέση με τις βεβαιότητες. Όλα αυτά μας επιτρέπουν να δώσουμε απαντήσεις στα παραπάνω ερωτήματα -και σε πολύ περισσότερα- με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, αλλά και ωριμότητα.

Έτσι, σε σχέση με το πώς θα τραφούμε σε ενδεχόμενη ρήξη μας με τους Ευρωπαίους, ισχύουν κάποια αρκετά ενδιαφέροντα πράγματα. Παρά την τεράστια καταστροφή της αγροτικής μας παραγωγής την οποία επέφερε η εισοδός μας στην Ε.Ε, παρότι δηλαδή εκεί που ήμασταν χώρα εξαγωγική στα αγροτικά προϊόντα, έχουμε γίνει εισαγωγική από όταν μπήκαμε στην Ε.Ε., παρά την προπαγάνδα που κάνει την πλειονότητα του ελληνικού λαού σε ποσοστό της τάξης του 80% να θεωρεί πως πλέον δεν παράγουμε τίποτα, σύμφωνα με έρευνα της ΠΑΣΕΓΕΣ φαίνεται πως υπάρχει διατροφική επάρκεια που φτάνει το 94%. Αυτό δε σημαίνει ότι η παραγωγή αυτή είναι ισορροπημένη. Π.χ. ενώ υπάρχει επάρκεια σε ελιές μεγαλύτερη του 600%, που σημαίνει πως ό,τι δεν καταναλώνουμε το εξαάγουμε, σε μια σειρά από βασικά προϊόντα, όπως το κρέας, τα σιτηρά, το γάλα, τη ζάχαρη, υπάρχει σοβαρή έλλειψη, οπότε τα εισάγουμε. Καταρχάς το θέμα της διατροφικής επάρκειας και αυτάρκειας μπαίνει γιατί είναι υπαρκτός ο κίνδυνος ενός εμπόργκο από τους «φιλάνθρωπους» Ευρωπαίους και άλλους καπιταλιστές. Υπάρχουν εξάλλου προηγούμενα. Στην Αργεντινή, κατά τη διάρκεια της κρίσης κόπηκαν τελείως οι εισαγωγές. Η δε Κούβα ταλαιπωρήθηκε από το διατροφικό εμπόργκο και το οικονομικό μοντέλο της πλήρους διατροφικής εξάρτησης που ακολουθούσε, πράγμα που την έκανε να αναζητήσει και να βρει εναλλακτικούς τρόπους καλλιέργειών. Η διατροφική αυτάρκεια δεν προτάσσεται για σωβινιστικούς-εθνοπατριωτικούς λόγους -γιατί κι αυτό το ακούσαμε- αλλά επειδή σε θωρακίζει απέναντι σε εκβιαστικά παιχνίδια με πολιτικές και σκοπιμότητες και προεκτάσεις. Επίσης η διατροφική αυτάρκεια σημαίνει πιο ποιοτική διατροφή και πιο οικολογική διαχείρισή της, αφού μειώνονται οι μετακινήσεις και μπορούν να επιλεγούν ποικιλίες και ζώα πιο θρεπτικά που χρειάζονται λιγότερα φυτοφάρμακα, ζωοτροφές, κ.λπ., προσαρμοσμένα στις εγχώριες συνθήκες.

Είμαστε έτοιμοι για διατροφική επάρκεια αν αύριο βγούμε από ευρώ-Ε.Ε.; Όχι. Πόσο καιρό θα έπαιρνε κάτι τέτοιο; Από μερικούς μήνες για κάποια προϊόντα μέχρι ένα χρόνο για τα σιτηρά. Υπολογίζεται π.χ. πως σε ένα χρόνο είναι εφικτή η επάρκεια σε μαλακά σιτηρά, αυτά από τα οποία παράγεται το ψωμί, κατά 80 % από περίπου το μισό που βρίσκεται τώρα και μετά περαιτέρω ανάπτυξη και εξαγωγές, όπως κατάφερε η Βουλγαρία.

Σε δύο χρόνια είναι δυνατή μια παραγωγή που δε θα θέτει σε κίνδυνο τη διατροφική μας επάρκεια. Μέσα στα δύο αυτά υποθετικά χρόνια, τα πράγματα δε θα είναι εύκολα, αλλά ούτε θα πεινάσουμε με όρους Σομαλίας, όπως υπονοούν όσοι ουρλιάζουν για την πάση

θυσία παραμονή στο ευρώ και την Ε.Ε. Και το δελτίο τροφίμων μπορεί να χρειαστεί, προκειμένου να μοιραστούν τα τρόφιμα δίκαια, αντί να επικρατήσει ο πανικός, κάποιιοι να μην έχουν να φάνε και άλλων να σκουληκιάζουν τα αλεύρια και τα ρύζια επειδή έσπυσαν στα σούπερ μάρκετ. Επίσης η άρση της τροφοεξάρτησης δε σημαίνει πως δε θα υπάρχουν συναλλαγές με άλλα κράτη. Κάποια προϊόντα θα χρειάζεται να εισαχθούν μέχρι και εάν μπει στο πρόγραμμα να παραχθούν. Υπάρχουν δευτερεύοντα ζητήματα που για κομμάτια του πληθυσμού είναι πρωτεύοντα, όπως π.χ. η εισαγωγή μητρικού γάλακτος και τα οποία θα βρίσκουν λύση με ένα τέτοιο τρόπο.

Όμοιο ζήτημα είναι και αυτό των φαρμάκων. Αυτή τη στιγμή υπάρχει 20% επάρκεια σε ελληνικό φάρμακο. Η Πανελλήνια Ένωση Φαρμακοβιομηχάνων υποστηρίζει πως μπορεί να καλύψει το 70% των αναγκών των φαρμακείων και το 50-55% των νοσοκομείων. Εδώ χρειάζεται να δούμε πιο συγκεκριμένα το θέμα, π.χ. από τα 100 σκευάσματα τα 3 παράγονται στην Ελλάδα, με τι όρους κ.λπ. ή τι μπορεί να γίνει με τα πειραματικά φάρμακα. Είναι ζητήματα που χρειάζονται περαιτέρω επεξεργασία. Σίγουρα πάντως χρειάζονται και εξορθολογισμοί διαφορετικοί από τις απολύσεις γιατρών, π.χ. εισάγουμε αίμα από την Ελβετία αξίας 4 εκατομμυρίων ευρώ, την ώρα που κόβονται εγχώριες αιμοδοσίες λόγω έλλειψης αναλώσιμων, που κοστίζουν μερικές χιλιάδες ευρώ μόνο.

Όσον αφορά το θέμα των καταθέσεων, όσων έχουν μείνει εν πάση περιπτώσει ακόμα, είναι βασικό να γίνει απολύτως σαφές σε όλους και όλες πως ο μόνος τρόπος να διασφαλιστούν είναι με εθνικοποίηση τραπεζών, που τώρα ελέγχονται από την ΕΚΤ και το τσούρμιο των εκβιαστών και των εγκάθετων που τη διοικούν. Οι τράπεζες, παρά τα 211 δις ευρώ των ενισχύσεων που έχουν λάβει αυτά τα χρόνια, είναι χρεοκοπημένες. Η επόμενη μέρα, εάν δε γίνει εθνικοποίηση, θα είναι η συγχώνευσή τους σε 1-2 τράπεζες και η εξαγορά τους από γερμανικές κατά βάση τράπεζες. Είναι ενδεικτικό ότι ακόμα και με την επαίσχυντη συμφωνία που επιτεύχθηκε, τα σενάρια κουρέματος των καταθέσεων επιμένουν.

Τι σημαίνει εθνικοποίηση εκτός από τη διασφάλιση των καταθέσεων; Σημαίνει ότι επιπλέον θα ασκείται πολιτική μέσω αυτών στην κατεύθυνση της κάλυψης αναγκών. Σημαίνει για παράδειγμα χαμηλά επιτόκια, όχι κατασχέσεις, δάνεια για στέγαση με ευνοϊκούς όρους. Και τι σημαίνει εθνικοποίηση με εργατικό έλεγχο; Σημαίνει ότι εάν υπήρχε στοιχειώδης εργατικός έλεγχος δεν θα γινόταν το PSI, αφού η τράπεζα θα έπρεπε να λογοδοτήσει σε πολλά όργανα ενδιαφερομένων, αντί να παίρνονται αποφάσεις σχεδόν εν κρυπτώ.

Τέλος, θα ήθελα να αναφερθώ στο ερώτημα του τι θα γίνει γεωστρατηγικά με τη χώρα στο σενάριο της εξόδου μας από ευρωζώνη και Ε.Ε και στην πιθανότητα απομόνωσης και πολέμου. Δυστυχώς για όλους μας, κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί την ειρήνη. Ούτε η

ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ούτε η αριστερά σύσσωμη, αλλά ούτε η Ε.Ε. των επεμβάσεων στην Ουκρανία και τη Συρία, ούτε το ΝΑΤΟ τβν επεμβάσεων στη Γιουγκοσλαβία, ούτε η Αμερική των αμέτρητων πολέμων. Αυτό που μπορούμε να πούμε είναι ότι πλέον ζούμε σε ένα πολυπολικό κόσμο και όχι στη μονοκρατορία της Αμερικής. Μέσα σε αυτό τον κόσμο μπορεί να τεθεί ένα καινούριο πλαίσιο διεθνών σχέσεων. Είναι ψέμα πως βγαίνοντας από την Ε.Ε. θα είμαστε μόνοι μας, ειδικά τώρα που η αξιοπιστία της Ε.Ε. έχει απονομιμοποιηθεί περισσότερο από ποτέ.

Εκτός όμως από την αξιοποίηση των διεθνών αντιθέσεων, προκειμένου να βρούμε τη θέση μας μέσα σ' αυτό τον κόσμο, έχουμε ισχυρές ενδείξεις αλληλεγγύης από τους λαούς διεθνώς σε ενδεχόμενη ρήξη μας με τους διεθνείς τοκογλύφους-εταίρους. Οι συγκεντρώσεις αλληλεγγύης κατά το δημοψήφισμα και παλιότερα έδειξαν τέτοια σημάδια, που δεν είναι καθόλου αμελητέα. Η αλήθεια είναι πως το ζήτημα διακρατικών ενώσεων είναι πολύ υποβαθμισμένο και από το πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η ανάγκη στρατηγικά να βλέπουμε τέτοιες συνεργασίες, βάσει κάποιων κριτηρίων και προϋποθέσεων, είναι μεγάλη. Το κεφάλαιο από τη μεριά του είναι σαφώς οργανωμένο. Έχει το G8 των ισχυρότερων οικονομιών του πλανήτη, οι αναδυόμενες οικονομίες έχουν τα BRICS

. Η Ε.Ε. είναι μια τέτοια ένωση, που έχει και γεωγραφικά χαρακτηριστικά. Από τη πλευρά μας και στο χώρο της ελληνικής επαναστατικής αριστεράς, λόγος γίνεται από το ΕΕΚ που μιλάει για τις Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης, με έναν τρόπο που θέλει συζήτηση βεβαίως, για το λογικό άλμα που γίνεται από αυτή τη στρατηγική ανάγκη μέχρι τη συγκεκριμένη πρόταση που μπαίνει στη βάση αυθαίρετων γεωγραφικών γειτνιάσεων.

Όμως έστω κι αν προχωρήσουμε το πρόγραμμά μας ακόμα περισσότερο και το εξειδικεύσουμε και δώσουμε πειστικές απαντήσεις για τα πραγματικά αυτά ερωτήματα και για ακόμα περισσότερα που απασχολούν, δεν αρκεί αυτό για να είμαστε σε καλύτερη κατάσταση. Κι αυτό γιατί το πρόβλημα είναι καταρχάς πολιτικό. Στο πολιτικό πρόβλημα που υπάρχει, στο γενικότερο κενό εκπροσώπησης και έκφρασης που υπάρχει, οι διάφορες εκφάνσεις της αριστεράς απαντάνε διαφορετικά. Καταρχάς ο ΣΥΡΙΖΑ -που ακόμα τον συγκαταλέγουμε στην αριστερά- έχει διαψευστεί εντελώς και στα πάντα. Αποδείχτηκε πολύ σύντομα η ουτοπία του συνθήματος «ούτε ρήξη, ούτε υποταγή». Αποδείχτηκε πως είναι «ή ρήξη ή υποταγή».

Πάνω σ' αυτό το δίλλημα το ΚΚΕ «βλέπει» την υποταγή και σνομπάρει τη ρήξη. Καπιταλισμό, λέει, θα έχουμε έτσι κι αλλιώς, οπότε καμιά επιμέρους διεκδίκηση δεν έχει σημασία. Αντίθετα, λέει, οι επιμέρους διεκδικήσεις τροφοδοτούν τις αυταπάτες του καπιταλισμού όσο αυτός δεν ανατρέπεται. Πρόκειται για μια γραμμή παντελώς άχρηστη για οποιονδήποτε εργαζόμενο.

Πάνω στο ίδιο δίλημμα ο Λαφαζάνης και το ρεύμα του παίρνουν ακόμα όρκο πίστης και ενότητας στο ΣΥΡΙΖΑ, παρά τα ξεκάθαρα ανταγωνιστικά πολιτικά σχέδια. Ο Λαφαζάνης βλέπει τη ρήξη, αλλά τη βλέπει μισή. Δηλαδή μόνο με το ευρώ, όχι με την Ε.Ε., βάσει κάποιου τακτικισμού, σαν τους τακτικισμούς που έφεραν το ΣΥΡΙΖΑ εδώ που τον έφεραν. Δε βλέπει τη ρήξη και έξοδο από την Ε.Ε. τώρα, που οι Ευρωπαίοι είναι πιο αποκρουστικοί από ποτέ, πιο αποκρουστικοί ακόμα και από το φετιχοποιημένο ευρώ. Δε γίνεται όμως να βλέπεις μυωπικά μόνο το εργαλείο της καταπίεσης και της φτωχοποίησης, το ευρώ, χωρίς να τα βάζεις με τον πραγματικό αυτουργό που προκαλεί την καταπίεση, που προκαλεί τη φτωχοποίηση. Επίσης δεν έχεις να κερδίσεις τίποτα φεύγοντας μόνο από το ευρώ, εάν δε μπορείς να κάνεις δασμολογική πολιτική -κάτι που απαγορεύει η Ε.Ε.- εάν δεν μπορείς να αποκτήσεις διατροφική επάρκεια -κάτι που απαγορεύει η Ε.Ε μέσω της Κ.Α.Π.Ε.- αν δεν μπορείς να εθνικοποιήσεις τις τράπεζές σου - κάτι που απαγορεύει η Ε.Ε λόγω της ελευθερίας κίνησης κεφαλαίων (ακόμα κι αν οι τράπεζες είναι κλειστές...) Εντύπωση έκανε επίσης ότι στην ομιλία του στην ISKRA ο Λαφαζάνης δεν είπε λέξη για την αναγκαιότητα ανάπτυξης κινήματος, που θα διεκδικήσει και θα επιβάλει τα θέλω του, αλλά απλώς περιγράφει άλλη μια κυβερνητική λύση που θα ακούει το λαό όποτε του ζητάει να ψηφίσει.

Θα ήθελα τελειώνοντας να πω δυο λόγια για το τι κάνουμε, πέρα από τη διαρκή ανάγκη να προπαγανδίζουμε, να εξηγούμε τις θέσεις μας και να προχωράμε την πολιτική μας πρόταση, όπως ήδη γίνεται σε ένα βαθμό. Είναι φανερό πως στο νέο τοπίο η σημασία της μετωπικής δράσης είναι κομβικής σημασίας. Πολλοί από μας προσπαθούμε να βάλουμε έναν τίτλο σε αυτό, έναν επιθετικό προσδιορισμό. Άλλοι λένε ότι πρέπει να είναι ένα μέτωπο ταξικό, άλλοι το λένε πατριωτικό, άλλοι θέλουν ένα μέτωπο δημοκρατικό. Κι όμως, σύντροφοι και φίλοι, το ένα υπάρχει μέσα στο άλλο, με τρόπο που το ένα να διασφαλίζει το άλλο. Πώς είναι δυνατό να απαιτείς δημοκρατία, όταν σε εξαθλιώνουν; Είναι δυνατό να έρθει ποτέ μια τέτοια ισορροπία; Αφού όσο περισσότερο σε εξαθλιώνουν, τόσο λιγότερη δημοκρατία θα τους περισσεύει. Πώς είναι δυνατό να παραβλέψεις τα εθνικά ζητήματα, τα ζητήματα εθνικής κυριαρχίας, τη στιγμή που όλοι ξέρουμε μέχρι πού φτάνει ο πατριωτισμός των αστών; Μέχρι εκεί που δε θιγονται τα συμφέροντά τους. Γι' αυτό οι εφοπλιστές, οι φαρμακοβιομήχανοι, οι χαλυβουργοβιομήχανοι και λοιποί αστοί απειλούν να εγκαταλείψουν τη χώρα μόλις ακουστεί κάτι για απώλεια κάποιων προνομίων τους. Η αστική τάξη είναι ικανή μόνο να φλυαρεί για τα εθνικά ζητήματα και στην πράξη να τα πουλάει όλα. Γι' αυτό είναι έτοιμη να πουλήσει και πουλάει στρατηγικές δημόσιες επιχειρήσεις μέσω του πολιτικού προσωπικού της, γι' αυτό κάνει εμπορικές συμφωνίες προς όφελος ντόπιων και ξένων ολιγαρχών. Το πρόβλημά μας είναι ότι η εργατική τάξη πρέπει να γίνει εθνική, δηλαδή να αποκτήσει την πολιτική ηγεμονία και την εξουσία. Μέχρι τότε, το μέτωπο οφείλει να είναι και αντικαπιταλιστικό και αντιϊμπεριαλιστικό και ταξικό και πατριωτικό. Στις λαϊκές αγορές και στις πλατείες που δώσαμε τη μάχη του ΟΧΙ, λέγαμε δυο τρία πράγματα. Ένα από αυτά ήταν ότι οι πλούσιοι, ο ΣΕΒ και η Αγγελούδου θέλουν να ψηφίσουμε ΝΑΙ και λέγαμε επίσης ότι και η Μέρκελ θέλει να ψηφίσουμε ΝΑΙ και να παρακαλάμε για μνημόνια. Ήταν μια πετυχημένη καμπάνια, που έπειθε, αλλά κυρίως εξέφραζε και άγγιζε τις λαϊκές ανησυχίες. Το να διαλέγουμε ταμπέλα είναι υποκειμενισμός

και δε βοηθάει σε κάτι. Αντίθετα, αυτά που έχουμε να κάνουμε στο εξής είναι σημαντικά για μια αριστερά νικηφόρα εκτός περιθωρίου.